

Yirmi Beşinci Saat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Haziran 2016

Tayyareler uçuşuyor kirpiklerimde;
Mahrem düşler görüyorum
Günün en civcivli vakti...
Adı olmayan kadınlar
Çaldırıyor düşlerini.
İklimsiz bir coğrafyanın şeceresini tutuyorum;
Üstüme başıma bulaşmış
Aşk'ın yelloz nefesi.

Bir adam peyda oluyor;
Ne aklımda gecenin isi
Ne de umurumda az sonra
Çalacak kurulu alarmin yirmi beşinci saati.

Günleri sayıyorum tek tek,
Fazla mı ne?
Çıkıyorum takvimden pazartesiye.
Sıkın pervasızlığı gölgelerin,
Soluk teni metruk sessizliğin.

Ayları da ayırıyorum bir köşeye
Cibilliyetsiz takvimin son yaprağını koparıyorum,
Hani olur da kayıp düşerim,
Varmadan on üçüncü aya.
Bitap düşerim, hem belli mi olur,
Sönmezden evvel gözümün ferî.

Çığırkan mevsimleri kınarken,
Kanarken yaz yağmuruna,
Solmaya meyilli gönlün kayıp güncesi.
Devrilen yeknesak bir tümce;
Devrik koşullanmış o gizli özne,
Sevedim gitti emir kiplerini.

Son, diyorum;

Bu son!
Yine de doyamıyorum aşk'a,
Kim bilir;
Daha kaç kere öleceğim?